

Arrest

nr. 230 826 van 3 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 november 2012 wordt die aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekers werden bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekers dienen op 19 augustus 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 6 september 2013 tot weigering

van inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 24 september 2013 worden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 18 september 2018 doet verzoeker een aangifte van erkenning van het kind van verzoekster.

1.4. Op 12 maart 2019 worden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 21 mei 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.058484/2019 – GF).

1.6. Op 21 mei 2019 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

Dit is de eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten”:

naam S(...)

voornaam N(...)

geboortedatum (...)

geboorteplaats (...)

nationaliteit Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen.

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkenes partner R(...) I(...) verblijft net als betrokkene illegaal op het grondgebied. Zij hebben samen 2 kinderen A(...) en I(...). Het feit dat betrokkenes dochter en zoon in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij

zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van betrokkenes kinderen, 4 jaar en 2 jaar, maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkenes dochter in België naar school gaat, opent niet het recht op verblijf. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren.

Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het gegeven dat de broer van betrokkene, S(...) S(...), zich in België heeft gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Kosovo niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart aan de politie tevens nog familie in Kosovo te hebben, namelijk zijn moeder, broer en zus. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

X artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn
Betrokkenes laatste procedure was reeds negatief in 2013. Sindsdien ondernam hij geen enkele poging meer zijn verblijf in België te regulariseren.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2013 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 27.09.2013 en aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13.03.2019.
Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken:

*1° Betrokkene heeft na zijn- illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn
Betrokkenes laatste procedure was reeds negatief in 2013. Sindsdien ondernam hij geen enkele poging meer zijn verblijf in België te regulariseren.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2013 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 27.09.2013 en aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13.03.2019.
Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

Betrokkene heeft op 19.08.2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 6.09.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 27.09.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.09.2013) geldig 30 dagen.

Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van medische gronden werd geweigerd.

Betrokkene verklaart sinds 2007 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2008 een asielaanvraag indiende en in 2009 een humanitaire regularisatieaanvraag. Beide procedures werden geweigerd. Op 19.03.2010 werd betrokkene gerepatrieerd naar Kosovo. Betrokkene keerde echter terug naar België.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 13.03.2019 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Betrokkene werd gehoord op 21.05.2019 door de politiezone Antwerpen op 21.05.2019 en verklaart dat hij sinds 2007 in België is. Hij verklaart dat hij hier is om te werken. Hij verklaart niet terug te kunnen

keren omwille van familiale redenen, de familie van zijn vrouw accepteert hem niet. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggestuurd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Dit is de tweede beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: R(...)

Voornaam: I(...)

geboortedatum (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit Kosovo

+ minderjarige kinderen R(...) A(...) (...) en R(...) E(...) (...)

In voorkomend geval, ALIAS

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.05.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikelen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkenes partner S(...) N(...) verblijft net als betrokkene illegaal op het grondgebied. Zij hebben samen 2 kinderen A(...) en E(...). Het feit dat betrokkenes dochter en zoon in België geboren zijn , opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van betrokkenes kinderen, 4 jaar en 2 jaar, maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkenes dochter in België naar school gaat, opent niet het recht op verblijf. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren.

Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België heeft gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Kosovo niet in de weg staan. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonbroer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van schoonbroer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonbroer betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart aan de politie tevens nog familie in Kosovo te hebben, namelijk haar broer en zus. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch

welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkenes laatste procedure was reeds negatief in 2013. Sindsdien ondernam zij geen enkele poging meer haar verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2013 dat haar aangetekend ter kennis werd gegeven op 27.09.2013 en aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 13.03.2019.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.05.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkenes laatste procedure was reeds negatief in 2013. Sindsdien ondernam zij geen enkele poging meer haar verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2013 dat haar aangetekend ter kennis werd gegeven op 27.09.2013 en aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 13.03.2019.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft op 19.08.2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 8.09.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 27.09.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.09.2013) geldig 30 dagen.

Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van medische gronden werd geweigerd.

in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 13.03.2019 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Betrokkene werd gehoord op 21.05.2019 door de politiezone Antwerpen op 21.05.2019 en verklaart dat ze bijna 6 jaar in België is. Ze verklaart dat ze hier in omdat België beter is om te leven en te werken. Ze verklaart niet terug te kunnen keren omwille van familiale redenen, haar familie accepteert haar man niet. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Dit is de derde beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S(...)

Voornaam: N(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, alias.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod:

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 21.05.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven m toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene's laatste procedure was reeds negatief in 2013. Sindsdien ondernam hij geen enkele poging meer zijn verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2013 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 27.09.2013 en aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13.03.2019.
Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene's asielaanvraag en medische regularisatieaanvraag werden geweigerd.

Betrokkene's partner R(...) I(...) verblijft net als betrokkene illegaal op het grondgebied. Zij hebben samen 2 kinderen A(...) en E(...). Het feit dat betrokkene's dochter en zoon in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van betrokkene's kinderen, 4 jaar en 2 jaar, maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene's dochter in België naar school gaat, opent niet het recht op verblijf. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene's kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren.

Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België heeft gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Kosovo niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn schoonbroer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes broer betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart aan de politie tevens nog familie in Kosovo te hebben, namelijk zijn moeder, broer en zus. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de vierde beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : R(...)

voornaam : I(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kosovo

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 21.05.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkenes laatste procedure was reeds negatief in 2013. Sindsdien ondernam zij geen enkele poging meer haar verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2013 dat haar aangetekend ter kennis werd gegeven op 27.09.2013 en aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 13.03.2019.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag en medische regularisatieaanvraag werden geweigerd.

Betrokkenes partner S(...) N(...) verblijft net als betrokkene illegaal op het grondgebied. Zij hebben samen 2 kinderen A(...) en E(...). Het feit dat betrokkenes dochter en zoon in België geboren zijn , opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van betrokkenes kinderen, 4 jaar en 2 jaar, maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkenes dochter in België naar school gaat, opent niet het recht op verblijf. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren.

Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen

aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België heeft gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Kosovo niet in de weg staan. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonbroer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van schoonbroer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonbroer betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart aan de politie tevens nog familie in Kosovo te hebben, namelijk haar broer en zus. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissingen aan verzoekers het bevel geven om het grondgebied te verlaten, omdat het gezin van verzoekers illegaal verblijft in België, hetgeen een onstabiele situatie zou opleveren. En doordat er in de motivering van de bestreden beslissingen gesteld wordt dat niet zou blijken dat verzoekers afhankelijk zouden zijn van de met hun samenwonende (schoon)broer van Sloveense nationaliteit. Terwijl bij het nemen van een beslissing tot verwijdering terdege en voldoende rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind. En terwijl de gemachtigde van de Minister geen rekening heeft gehouden met de reeds ondernomen demarches teneinde verblijfsrecht te bekomen. En terwijl de jarenlange samenwoning en de materiële afhankelijkheid van de (schoon)broer evident is. Zodat de noodzaak van de bestreden beslissing niet blijkt. En zodat de aan verzoekers gegeven bevelen voorbarig zijn, en geen rekening houden met alle relevante omstandigheden. En zodat de genoemde wetsbepaling en de genoemde bepalingen en het genoemde beginsel geschonden zijn.

Toelichting:

- 1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt: (...).*
- 2. De gemachtigde van de Minister motiveert dat verzoekers illegaal op het grondgebied verblijven, en dat er aan deze situatie geen beweging zit, nu "Betrokkenes laatste procedure was reeds negatief in 2013. Sindsdien ondernam hij geen enkele poging meer zijn verblijf in België te regulariseren".*

De gemachtigde gaat dus uit van een uitzichtloze situatie van illegaal verblijf, en voelt zich om die reden gerechtigd om zich door het hoger belang van het kind niet te laten afbrengen van zijn voornemen om verzoekers te verplichten, desnoods te dwingen om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde houdt daarbij geen rekening met de reeds gemaakte afspraak met de bevoegde dienst van de verblijfsgemeente, te weten het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen, om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen. Die aanvraag tot afspraak was op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen reeds ingediend, en een datum was reeds op 24 april 2019 vastgelegd.

Inderdaad kan verzoeker zich aanbieden op 4 juni 2019 (stuk 6). Verzoeker heeft het voornemen om alsdan een aanvraag tot machtiging van verblijf in het kader van gezinshereniging in te dienen namens hemzelf en zijn 2 minderjarige kinderen, als ander familielid van een burger van de Europes Unie die in België verblijft, te weten zijn broer S(...) S(...), die de Sloveense nationaliteit heeft. Het volstaat om te dier gelegenheid een identiteitsbewijs voor te brengen (waarover verzoeker beschikt, in de vorm van een geldige Kosovaarse identiteitskaart, en een bewijs van verwantschap met zijn broer (door het voorleggen van de respectieve geboorteakten), opdat aan verzoeker een attest van immatriculatie zou kunnen uitgereikt worden door de Stad Antwerpen, ten bewijze van de inschrijving in het wachtregister van de verblijfsgemeente. Aldus komt verzoeker in aanmerking voor – minstens - een voorlopig verblijfsrecht, waardoor de bestreden beslissing die hem betreft zal komen te vervallen. Het is immers vaste rechtspraak van uw Raad dat een voorlopig verblijfsrecht de voordien afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten, teniet doet. Dit aspect blijft volledig buiten beschouwing in de motivering van de bestreden beslissingen. Het kan natuurlijk zijn dat de gemachtigde niet op de hoogte was van deze démarche en van de reeds in gang gezette procedure van verblijfsaanvraag, omdat die zich op gemeentelijk niveau afspeelt. Dat een bepaald relevant gegeven niet bekend was bij de auteur, doet echter niet af van de omstandigheid dat de administratieve beslissing derhalve tot stand is gekomen zonder ermee rekening te houden. Het stond dan aan de gemachtigde om zich beter te informeren, met name bij het gedeconcentreerd bestuur dat de gemeente in casu is. Het feit dat de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst naar het ontbreken van enige verblijfsaanvraag sinds 2013 ("Sindsdien ondernam hij geen enkele poging meer zijn verblijf in België te regulariseren"), houdt in dat dit een als een relevant gegeven bij het nemen van de bestreden beslissingen betrof. Nu dit gegeven foutief blijkt te zijn en er, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, een zeer concrete poging tot het regulariseren van het verblijf werd ondernomen, blijkt dat de bestreden beslissing berust op feitelijk onjuiste gegevens, zodat het motiveringsbeginsel geschonden is. Of het wel correct betrekken van dit gegeven tot een andere beslissing had geleid, kan door uw Raad niet worden beoordeeld, gelet op de beperkingen eigen aan het annulatiecontentieux. De gemachtigde diende immers, alvorens een bevel om het grondgebied af te geven, een afweging te maken van de aan de orde zijnde belangen, met name die van de minderjarige kinderen die in België geboren zijn. Het is ongeweten wat de gemachtigde van de Minister beslist had, mocht hij de reeds in gang gezette procedure tot verblijfsaanvraag in zijn afweging hebben betrokken. Gelet op de omstandigheid dat er meermaals in de motivering op gewezen wordt dat de situatie van de kinderen ook in België niet stabiel is, gelet op het illegaal verblijf van de ouders zonder enig perspectief, kan worden verondersteld dat een reëel perspectief op verblijfsmachtiging, niet van alle gewicht ontdaan zou geweest zijn. Teneinde een correcte belangenafweging en een beslissingsproces waarbij alle relevante gegevens worden betrokken, mogelijk te maken, dient uw Raad dan ook over te gaan tot schorsing en vervolgens tot annulatie.

3. Ook de overweging van de gemachtigde dat niet zou blijken dat verzoekers afhankelijk zijn van hun (schoon)broer, weerstaat de toets van de redelijkheid niet. Verzoekers wonen al jarenlang samen hun (schoon)broer, op opeenvolgende adressen, en op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen verbleven zij met hun gezin in de woning die eigendom is van hun (schoon)broer. Gelet op verzoekers' precare situatie, is het toch wel duidelijk dat zij volledig afhankelijk zijn, voor kost en inwonen van henzelf en van hun kinderen. Het gegeven dat verzoeker in staat kan worden geacht om zelf te werken, doet aan die afhankelijkheid niets af, nu dit vermogen tot werken niet in de praktijk kon worden gebracht, terwijl een professionele toekomst in Kosovo, waar de economie volledig vierkant draait, hoogst onzeker is. Door abstractie te maken van de effectieve afhankelijkheidssituatie van verzoekers, schendt de gemachtigde de in de aanhef van het middel genoemde beginselen. Het enig middel is ernstig."

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Verzoekers stellen dat er geen rekening wordt gehouden met de "demarches" die zij hebben gemaakt om verblijfsrecht te bekomen. Zij verwijzen hierbij naar een afspraak op 4 juni 2019 bij het gemeentebestuur om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, die reeds op 24 april 2019 zou zijn vastgelegd. Zij stellen dat de gegeven bevelen voorbarig zijn en dat deze teniet zouden gaan na de afgifte van een attest van immatriculatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 augustus 2019 een bijlage 19ter heeft ontvangen.

De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte ten tijde van het nemen van de beslissingen. Verzoekers tonen niet aan dat hun aanvraag gezinshereniging reeds was ingediend op het moment dat de bijlagen 13septies en 13sexies werden genomen. Zij waren dus niet in het bezit van een voorlopige verblijfsvergunning op het moment dat de beslissingen werden genomen. Het feit dat een aanvraag gezinshereniging nadien zou worden ingediend, heeft geen enkele invloed op de rechtsgeldigheid van de genomen beslissingen. Bovendien doet de afgifte van een attest van immatriculatie een eerder bevel niet teniet. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."*

Waar zij stellen dat zij al jarenlang samenwonen met hun (schoon)broer en zij ook op het moment van de bestreden beslissingen bij hem inwoonden, blijven zij in gebreke aan te tonen dat er effectief sprake is van een afhankelijkheidsband zodat hun relatie met hun (schoon)broer zou vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Bij het nemen van de bestreden beslissingen werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Er wordt gemotiveerd omtrent de jonge kinderen en omtrent het hoger belang van het kind. Er wordt geargumenteed dat de jonge leeftijd van de kinderen maakt dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verder wordt erop gewezen dat er geen concrete elementen voorliggen dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van de ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst. Er wordt rekening gehouden met het schoollopen en gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat de scholing niet verkregen kan worden in het herkomstland. Er wordt op gewezen dat het hele gezin dient terug te keren naar Kosovo.

Ook wordt gemotiveerd aangaande de afhankelijkheid van hun (schoon)broer. De bijlage 13septies luidt dienaangaande als volgt: *"Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België heeft gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Kosovo niet in de weg staan; Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonbroer. Betrokkene si een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van schoonbroer; Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonbroer betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijk hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart aan de politie tevens nog familie in Kosovo te hebben, namelijk haar broer en zus. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo een schending van artikel 8 EVRM."*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde in onder meer *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoekers wijzen enkel op het feit dat zij inwonen bij de (schoon)broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoekers niet zonder meer aantonen dat zij een gezinsleven heeft hebben met de (schoon)broer in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers brengen geen bewijzen bij waaruit een financiële afhankelijkheid kan blijken. Zij laten eveneens na de andere verklaringen te staven, waaruit zou kunnen blijken dat de reële banden tussen hen en het gezin van hun (schoon)broer dusdanig sterk zijn, dat zij tot dat kerngezin behoren. Evenmin laten verzoekers’ verklaringen toe vast te stellen of in hun hoofde hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven elders.

Verzoekers maken geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

De Raad stelt vast dat er geen middelen worden gericht tegen de derde en de vierde bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC